

להשיב את הגייני המוסלמי לבקבוק בניצחון חד וחלק

משה שרון

"נילחם על גבי ימים ואוקיינוסים, נילחם בביטחון הולך וגובר... נילחם בשדות וברחובות... נילחם על הגבעות... לעולם לא ניכנע".
וינסטון צ'רצ'יל, 4 ביוני 1940

מעורער במלחמה הזאת; בהבנת הנזק הנורא לישראל בטווח הארוך במקרה שחזיבאללה יטען לניצחונו, כפי שאכן קרה. הממשלה לא הבינה כי ללא כיבוש השטח ששימש לשיגור הטילים, ובלי להשיב במתקפה נגד מתקנים חיוניים, אזרחיים כמו גם צבאיים, קודם בסוריה ואחר כך בלבנון, לא ניתן לנצח במלחמה.

הכישלון בלבנון

שנת 2007; ראשית אוגוסט. אני כותב זאת עבור קוראים עתידיים על מנת שיבינו את תקופת חיבורו של המסמך הנוכחי.

בעת הזו לפני שנה היה חציה הצפונית של מדינת ישראל הזעירה נתון תחת מתקפה בלתי פוסקת של טילים, שפגעו לא רק בכפרים ובערים שנוח לכנותן "פריפריה", אלא גם בחיפה, הנמל הראשי של ישראל, מרכז התעשייה הכבדה שלה, בתי הזיקוק ומפעלים כימיים חיוניים. כל מדינה נורמלית הייתה מגיבה בהחרבת הטריטוריה שממנה כונו כך ללא הבחנה התקפות על אזרחים ועל מתקנים אזרחיים. כל מדינה נורמלית הייתה מכריזה מיד מלחמה על המדינה שממנה יצאו ההתקפות האלו והייתה מורה לצבאה לכבוש את אותה מדינה או לפחות את חלקיה אשר שימשו כבסיסים להתקפות הטילים.

ממשלת ישראל לא הכריזה מלחמה. משותקת מפחד מפני המילה "כיבוש" היא הודיעה כי לא תכבוש את הטריטוריה של האויב, ומנעה מן הצבא להגיב בהתקפה על יישובים אזרחיים, גם כשהחזיבאללה השתמש באזרחים לבנוניים בתור מגינים אנושיים והפך בתי ספר, מסגדים ובתי חולים לאתרי שיגור טילים. יתרה מכך, הממשלה קְשלה בהבנת חשיבותו של ניצחון ישראלי חד וחלק ובלתי

המילים הקטלניות "שלוש" ו"משא ומתן" היו צריכות מזמן להימחק מן הלכסיקונים של ישראל ושל המערב. כל עוד לא יוחלפו במילה הנפלאה: "ניצחון", ישראל והציוויליזציה המערבית נתונות בסכנה קיומית

נגרם נזק חמור ובלתי רגיל לישראל. אויביה, ובהם כל מדינות ערב במזרח התיכון (כולל מצרים וירדן) כמו גם שאר העולם האסלאמי, משוכנעים כעת כי ישראל היא ישות זמנית, שניתן להביס ולהחריב אותה ולהשמיד את אוכלוסייתה היהודית. מחשבה מסוג זה חדרה כבר גם לדעותיהם ולאמונותיהם של רבים במערב, במיוחד בקרב השמאל, אשר מאמינים כי הקמת מדינת ישראל הייתה טעות, הן מוסרית והן פוליטית, וכי יש, בדרך זו או אחרת, לחסלה.

פרופסור משה שרון הוא פרופסור אמריטוס ללימודי האסלאם והמזרח התיכון באוניברסיטה העברית בירושלים ולשעבר יועץ ראש הממשלה לענייני ערבים.

שלום במזרח התיכון – אפשרות בלתי קיימת

העולם המערבי, ובמיוחד ארצות הברית וישראל, לא הפנימו עדיין את חומרת הקונפליקט העולמי ההולך ומתפתח במהירות על בסיס יומי. זוהי מלחמה שהכריז על המערב האסלאם הקנאי, המקיף כיום את כל העולם האסלאמי. סילוקה בכוח של ישראל ממה שנחשב ללב העולם האסלאמי, נתפס כניצחון חשוב במיוחד וכמהלך חיוני להצלחת המסע אל הניצחון בשאר העולם. כינויה של ישראל, "השטן הקטן", מבטא את הרעיון הזה: ברגע שתחוסל התועבה הקטנה, ניתן יהיה לחסל גם את זו הגדולה.

**העובדה שישראל שכנעה עצמה כי
"שלום הוא אפשרי" ואפילו "האפשרות
היחידה", אף שאויביה עסוקים בפועל
בהכנות להשמדתה, היא מן התופעות
המדדהימות ביותר בימינו**

כישלונן של ישראל ושל ארצות הברית, כמו גם של אירופה, להבין כי העולם נתון במלחמה, מתאפיין בצמיחה עונתית של "יוזמות שלום". העובדה שישראל שכנעה עצמה כי "שלום הוא אפשרי" ואפילו "האפשרות היחידה", אף שאויביה עסוקים בפועל בהכנות להשמדתה, היא מן התופעות המדהימות ביותר בימינו. הערבים קוראים נכון וכהלכה את הסימנים המגיעים מישראל. מצד אחד הם מתחמשים היטב ומתכווננים למלחמה, ומצד שני הם מדברים על "שלום" ואף מפרסמים מדי פעם "תוכניות שלום", שמטרתן להפוך את ישראל לפיסת אדמה צרה ובלתי ניתנת להגנה, שאפשר לכבושה בהסתערות אחת.

ממשלות ישראל השונות והסטייט דפרטמנט האמריקני המושפע מן הסעודים, בגיבויה של תקשורת מרומה, חסרת מידע ותבוטנת, שכנעו משך שנים את עצמם ואת הציבור כי ברגע שהערבים יחתמו על הסכם, בין אם יהיה זה "חוזה שלום" או כל הסכם אחר, הם בהכרח גם יכבדו אותו. ובתוך כך דרשו תמיד שישראל תשלם עבור פיסות נייר כאלה בטריטוריה שהיא חיונית לביטחונה. אך שוב ושוב הוכיחו הערבים כי הם יקיימו רק את סעיפי ההסכם שיבחרו ורק כל עוד כדאי להם לקיימם.

אומרים כי לאחר חתימת הסכם השלום בין ישראל למצרים, העיר הנשיא המנוח סאדאת, "מנחם [בגין] המסכן, אני נתתי לו פיסת נייר והוא נתן לי את כל סיני". אכן צדק הנשיא המצרי! מ"חוזה השלום" עם מצרים לא נותר הרבה מעבר ל"פיסת נייר" המייצגת שביתת נשק מתמשכת, בדומה

מאוד לזו שהתקיימה בין השנים 1956-1967, 1968-1973 ו-1973-1979.

מצרים תופסת את המקום הראשון בעולם בפרסומים אנטישמיים ובהפצתם, וזוהי רק אחת ההפרות הבוטות של חוזה השלום עם ישראל. אפילו ירדן, שעצם קיומה תלוי בהגנה שמעניקה לה ישראל, איננה מקיימת את כל סעיפי חוזה השלום שעליו חתמה, וכלי התקשורת שלה זורים ארס אנטי-ישראלי.

תוכניות שלום ופליטים – כלי מלחמה נגד ישראל

ל ארצות ערב, בהנהגת הליגה הערבית, ערב הסעודית ומצרים, תומכות במחבלים הנלחמים בישראל, ומחמשות אותם. בה בעת הן פעילות מאוד בכל הגופים וכלי התקשורת הבינלאומיים במטרה לפגוע בישראל על-ידי בידודה בעולם, נידויה והכפשת שמה בכל דרך אפשרית. בד בבד הן מפרסמות את "תוכניות השלום" העונתיות שלהן, שאינן אלא כלי נשק במלחמתן נגד ישראל. "תוכניות שלום" אלה מכילות תמיד שלושה מרכיבים: נסיגת ישראל לקווי שביתת הנשק מלפני 1967, הקמת מדינה פלשתינית שבירתה ירושלים, ו"השבת הפליטים הערבים" לתחומי מדינת ישראל המצומצמת. מטרתן של תוכניות אלה ברורה: ליצור תנאים אסטרטגיים שיתירו את ישראל ללא מגן, ולהחריב אותה מבפנים על-ידי הצפתה ב"פליטים" ערבים.

מי הם אותם "פליטים"? וכיצד זה אינם יורדים מסדר היום העולמי זה שישים שנה? על מנת להבין את העיוות הזה, המדהים ביותר בעידן המודרני, יש להדגיש כי המושג "פליטים ערבים" משמש ללא הרף, את התקשורת, את הקהילה הבינלאומית, את האומות המאוחדות ואפילו את ממשלות ישראל באופן מסולף, מרושע וחסר יושר. כל מלחמה יוצרת פליטים, אבל בכל המקרים האחרים המונח "פליטים" מתאר מצב זמני. ואילו במקרה של "הפליטים הערבים" (המינוח "פלשתינים" הוא חדש יחסית) המצב הזמני הוסב בהצלחה למצב קבוע, מונחל ומורש ומועבר מדור לדור. זהו המקרה היחיד בהיסטוריה של פליטים שמולידים פליטים. המפליא הוא שהעולם כולו משתף פעולה עם הערבים בהנצחת המצב הזה. ארגון האומות המאוחדות בזבז עד כה מיליארדים על יצירת המנגנון המתוחכם של אונר"א והחזקתו. עתה ברור שסוכנות האו"ם הזאת הוקמה לא על מנת לפתור את בעיית הפליטים אלא כדי לשמר אותה, בידיעה ברורה שכעת נותרו בחיים בקושי אלפים ספורים מן הפליטים המקוריים של 1948. הצביעות של הקהילה הבינלאומית זועקת לשמים משום שברור כי הערבים משמרים את בעיית הפליטים הייחודית והמתרבה הזאת למטרה אחת בלבד – החרבתה של מדינת היהודים. איש אינו מתעניין ביותר משש מאות וחמישים אלף

"המסגד הוא הבסיס הצבאי, הכיפה היא הקסדה, הצריח הוא כידון והמתפלל הוא החיל המסתער".
רצפ ארדוגן (Erdogan), ראש ממשלת טורקיה (בתפקידו כראש העיר איסטנבול)

ל"מדינת כל אזרחיה" – או במילים אחרות, להכין את הפיכתה למדינה ערבית.
אף שניתוח זה מתייחס רק לסכסוך הישראלי-ערבי, הוא מתואר ברוב כלי התקשורת בעולם כבעל השפעה על רווחת העולם כולו. האירופים, ובמידה רבה גם רוב המנהיגים הפוליטיים ואמצעי התקשורת האמריקניים, נפלו קורבן לשנים של תעמולה ערבית-שמאלנית-אנטי-יהודית-אנטי-ציונית, והם משוכנעים כי קבלת הדרישות הערביות והקמתה של מדינה ערבית נוספת בשטחה הזעיר של פלשתיין ישימו קץ לכל, או לפחות למרבית הסכסוכים בעולם. למותר להסביר כאן שוב את הבלותם של הרעיונות האלה.

תקפות הגורם האסלאמי

אין שום סיכוי שערבים בפרט ומוסלמים בכלל יוכלו להשלים או ישלימו עם קיומה של מדינה יהודית, קרי: לא-ערבית, לא-מוסלמית, בלב מה שנחשב למולדת ערבית-אסלאמית. אף מנהיג מוסלמי לא יעז לוותר על חלק כלשהו, ולו גם זעיר, של האדמה הקדושה, על מנת להניח ל"כופרים היהודים" לכונן בה את נוכחותם העצמאית והחוקית. פלשתיין, מבחינתם של מוסלמים, מכילה אך ורק מקומות קדושים לאסלאם, ונחשבת לנכס דתי – וקף – מוסלמי, ומוסלמי בלבד. בעיניהם כל תביעה של גורם לא מוסלמי על חלק כלשהו של פלשתיין, על יסוד היסטורי או דתי, היא תביעת שווא. פלשתיין שייכת לכל המוסלמים,

הפליטים היהודים שגורשו ממדינות ערב בעקבות הקמת מדינת ישראל והתיישבו בישראל. גם הפליטים היהודים הללו התרבו, אולם כבני אדם חופשיים ומשוקמים. גם הם וצאצאיהם מונים כמה מיליוני אנשים, אך ישראל, כמו כל מדינה תרבותית אחרת, איננה רואה במונח "פליטי" סטאטוס העובר בירושה.

ב-1 באוגוסט 2007, בעודי כותב מילים אלה, דווח כי בתגובה ליוזמת הנשיא בוש לכנס "ועידת שלום", אמרה ערב הסעודית שיש בתוכניתו של הנשיא "גורמים חיוביים". כשהערבים אומרים "גורמים חיוביים" כוונתם היא לגורמים שתואמים לחלוטין את תוכניותיהם להשמדת מדינת היהודים. ה"גורמים החיוביים" שמצא המלך הסעודי ביוזמה האמריקנית היו "פירוק ההתנחלויות היהודיות בגדה המערבית ופתרון בעיית הפליטים". ובמילים פשוטות, הכוונה היא להחזרת ישראל לגבולות שאינם בני הגנה, אלה שלפני הפסקת האש של 1967, ולהאצת תהליך חיסול אופיה היהודי.

השאלה מדוע אין האסימון נופל, היא בגדר תעלומה. כיצד זה גם אנשים אינטליגנטים במערב אינם נוקטים במדיניות של התעלמות ונופלים שוב ושוב בפח "תוכניות השלום" העונתיות? כיצד זה אינם מבינים עדיין כי שלושה דורות של מאמצים להשיג שלום באמצעות משא ומתן הניבו רק אלימות גוברת וחוסר יציבות? כיצד זה אינם רואים כי רמייה והונאה הינם מרכיבים מהותיים של הדיפלומטיה הערבית וחלק בלתי נפרד מכל הסכם שערבים חותמים עליו, גם כשמדובר בהסכמים בינם לבין עצמם?

הצביעות של הקהילה הבינלאומית
זועקת לשמים משום שברור כי
הערבים משמרים את בעיית הפליטים
הייחודית והמתרבה הזאת למטרה
אחת בלבד – החרבתה של מדינת
היהודים

הרעיונות הערביים המכוונים לחיסולה של ישראל לא השתנו מאז הקמתה ב-1948, אולם כיום הם גם נחלת הערבים אזרחי ישראל, אשר מגדירים בגלוי כ"נַכְפָּה", אסון, את הקמת המדינה, שמשגשוגה, מביטחונה, מחירותה ומן הדמוקרטיה שלה הם נהנים. נציגיהם בכנסת, אשר נשבעים אמונים ל"מדינה ולחוקיה", כמו גם התקשורת המדברת בשמם, תובעים את חיסול אופיה היהודי של ישראל ואת ביטול "חוק השבות" המבטיח את מדינת ישראל כבית ליהודים. הם דורשים גם לחסל את כל הסמלים היהודיים (הדגל, סמל המדינה, ההמנון הלאומי), ולהפוך את ישראל

ומוסלמי שיעזו לוותר על זכות מזכויות המוסלמים עליה, חייב לדעת כי הוא חותם על גזר דין מותו שלו. אף מנהיג מוסלמי לא יעז לקבל רשמית, ולו גם לפרק זמן מוגבל, שוויון בין יהודים למוסלמים המתבטא בהכרה בלגיטימיות הריבונית העצמאית היהודית. יתרה מכך, כל הסכם עם יהודים המכיל משהו מעבר להפסקת אש או שביתת נשק מוגבלת, הוא מעצם טבעו בטל ומבוטל. ההסכם היחיד שמתיר החוק האסלאמי עם כופרים הוא כזה שמאפשר לאסלאם להתחזק עד למועד חידושה של מלחמת הג'יהאד בתנאים משופרים ומעמדות משופרות. הפסקת אש או שביתת נשק שכזאת מבוססת על ההנחה שהאויב הכופר ילך שולל ויראה בה שלום, ירפה מהגנתו וישקע בשאננות, וכך יהפוך למטרה קלה. הפסקת אש נקראת בערבית *הידנה*, אבל ניתן להציגה גם כ-*צילח*, המונח שבו מתארים המוסלמים חוזה עם צבא מובס. בשפות אירופיות ובעברית מתורגם המונח הזה בטעות כ"שלום". תרגום כזה תואם היטב את תוכניות הג'יהאד המוסלמי: הכופרים שמחים ב"שלום", והאסלאם יכול בינתיים לאזור כוח ל"סיבוב הבא". כי שלום יכול להיות רק בין המוסלמים לבין עצמם (גם אם הם שוחטים זה את זה), שלום לא יתכן בין המוסלמים לבין הכופרים.

לסלק מן הלכסיקון הישראלי, אלא גם את הרעיון ששלום עם הערבים הוא אפשרות פוליטית מעשית. ישראל יכולה לצפות לכל היותר להפסקת אש או לשביתת נשק מוגבלת, בידיעה שהצד הערבי עלול בכל הזדמנות להפר אותה, כפי שמוכיחים הפלשתינים יום-יום מאז חתימת הסכם אוסלו בספטמבר 1993.

מאחר שהפסקת אש יכולה להפוך בכל רגע למלחמה, ישראל חייבת להחזיק בשטח הנחוץ לה להגנתה, ולקיים כוח הרתעה צבאי שימנע מן האויב להפתיע אותה. כל סימן של חולשה קורא למוסלמים לחדש את הג'יהאד, כפי שעשו אכן ברצועת עזה, במיוחד אחרי ההתנתקות החד-צדדית והריסת כל היישוב היהודי שם. יש לזכור תמיד כי הצד הערבי-אסלאמי קורא להפסקת אש רק כאשר ניצב מולו אויב חזק ונחוש, ומקיים במידה מסוימת את הפסקת האש כל עוד האויב נשאר חזק. הערובה היחידה, לפיכך, מפני מלחמה ומפני השמדת ישראל היא עוצמה צבאית והפגנה מתמדת שלה באמצעות ניצחון בהתנגשויות קטנות כמו גם במלחמות גדולות. כל דבר שרק נראה אפילו כמפלה צבאית של ישראל, כמוהו כהזמנה למלחמה נוספת. הערבים והמוסלמים מקיימים הפסקות אש אך ורק תחת איום בתגמול נורא. רק כך ולא אחרת! כל מנהיג ישראלי או מערבי הסבור כי חתימה ערבית על מסמך מבטיחה את קיומו, מרמה את עצמו ומוכיח בורות מסוכנת.

אין שלום עם מצרים

את חוזה ה"שלום" בין ישראל למצרים מזכירים בדרך כלל כהסכם מוצלח שנשמר זה כמעט שלושים שנה. זהו משך זמן מרשים, אך הקביעה הזו היא שקרית.

אין שלום אמיתי בין ישראל למצרים. ראשית, הנשיא סאדאת שחתם על החוזה הזה נרצח בעקבותיו בדיוק מהסיבה שמוסלמים קנאים בארצו שלו ראו בעצם חתימתו זו מעשה של בגידה. בעיניהם, ובעיני אינספור מוסלמים ברחבי העולם, הוא חצה קו אדום בכך שנתן לגיטימציה למדינה היהודית שהוקמה על אדמה אסלאמית. מאז עשו המצרים כל שביכולתם כדי להמעיט בערכו של חוזה השלום ולצמצם את השפעתו, והפכו אותו ללא יותר מאשר הסכם שביתת נשק. הם אינם מתייחסים לישראל כאל שותפה עצמאית ומלאה לשלום, אלא יותר כאל מדינת חסות *ד"מית*, הכפופה לגחמות המצרים ונאלצת לקבל את העליונות המופגנת שמצרים יצרה לעצמה. בה בעת להוטה ישראל להוכיח לעצמה שה"שלום" מוצלח, ובוחרת לכן להתעלם מהפרות מצריות של החוזה, כולל האנטישמיות המצרית ופעילות מצרית אנטי-ישראלית אינטנסיבית בכל פורום בינלאומי. מלבד העובדה שאין מלחמה בין שתי המדינות – עובדה שאיננה שולית, יש להודות – וקיומו של

התעמולה האנטישמית המופצת דרך קבע ממצרים לעולם כולו וכוללת פרסומים אנטישמיים כמו **הפרוטוקולים של זקני ציון ומיין קמפף של היטלר**, לצד אינספור פרסומים "מקוריים" של "אינטלקטואלים" מצרים וערבים אחרים

בעבר נטען שחוקי הג'יהאד הללו הם תיאורטיים ובלתי ישימים בעידן המודרני, אך פעילות הטרור האסלאמי ברחבי העולם בדור האחרון הוכיחה שהם תקפים בהחלט ומעצבים את בסיס היחסים בין העולם המוסלמי למערב. הגורם האסלאמי הוא, אם כן, אקסיומה בנושאים גלובליים. יש לראות בו מרכיב חיוני בבחינת כל פעילות, פוליטית או צבאית, במזרח התיכון כמו גם בעולם כולו.

להחליף "שלום" בחוזק ונחישות

מן העובדה שהיחסים האפשריים היחידים בין מוסלמים ללא מוסלמים הם או מלחמה או הפסקת אש מוגבלת, נובע כי יש למחוק את המילה "שלום" מן הלכסיקון הישראלי וגם המערבי כולו. אך מאחר שאנו עוסקים כעת רק בישראל, החשופה דרך קבע לסכנה קיומית, יש להדגיש כי לא רק את המילה "שלום" יש

מן הכלל הוא המרכז האקדמי הישראלי בקהיר שישראל למעשה כפתה על מצרים את קבלתו. מצרים כמעט אינם מעזים להתקרב אליו, וללימודי העברית שהוא מציע מגיעים בעיקר אנשי המודיעין המצרי. שום מרכז אקדמי מצרי לא הוקם בישראל.

”תוכניות שלום” – שיטות לתגמול התוקפנות הערבית

מדובר, בקצרה, בשלום של נייר, שתמורתו שילמה ישראל מחיר גבוה, וקבעה כך בטיפשותה תקדים מצער שלפיו הקורבן מתגמל את התוקפן על תוקפנותו. מצרים הפסידה בארבע מלחמות שהיא יזמה נגד ישראל, וכתוצאה מכך איבדה שטחים שמהם ביצעה את תוקפנותה. במלחמת 1967 היא איבדה את סיני ורצועת עזה, שהחזיקה בהם גם לא הייתה חוקית. ובכל זאת, בהסכם השלום של 1979 ישראל החזירה לתוקפן המצרי את כל שאיבד (את רצועת עזה מצרים לא דרשה כלל להחזיר לה). מצב כזה לא היה מעולם בתולדות מלחמות האומות. אף קורבן מנצח לא תגמל תוקפן על תוקפנותו נגדו. ישראל היא שיצרה תקדים כזה בסכסוך הישראלי-ערבי, והפכה בכך את התוקפנות להימור בטוח עבור התוקפן. ההסכם הישראלי-מצרי יצר מודל עבור כל דיוני ה”שלום” המאוחרים יותר בין ישראל לארצות ערב החותרות למעשה להשמדת ישראל, וגם בין ישראל לערבים הפלשתינים. כולם מבקשים להגיע לאותו חוזה נטול סיכונים. במקום שהערבים ישלמו על הזכות לכוות שלום עם ישראל, קבעה ישראל משוואה מעוותת שבה היא משלמת באינטרסים אסטרטגיים חיוניים תמורת הסחורה שקרויה ”שלום” ושאיינה מצויה כלל למכירה במחסן הערבי. ההצעה הסורית לאחרונה היא מקרה בולט במיוחד.

הסורים איבדו את רמת הגולן בשתי מלחמות שהם יזמו נגד ישראל, ב-1967 וב-1973. רק מדינה מעוותת תשקול ברצינות לתגמל את התוקפנות הסורית על-ידי הבעת נכונות להחזיר לסורים את השטח בעל החשיבות האסטרטגית שאיבדו, ובידיעה שהצבא הסורי מתכוון למלחמה. הרי זה כאילו החזירו לגרמניה שטח של מעל 70,000 קמ”ר שהיא איבדה בעקבות תוקפנותה במלחמת העולם השנייה. בהקשר זה ציין פרופסור לויד כהן מבית הספר למשפטים באוניברסיטת גיורג’ מייסון:

המקרה הישראלי הוא אף בוטה יותר. שלא כמו סוריה העוינת, גרמניה היא כיום מדינה של שלום ובעלת ברית לשכנותיה. וכן, השטח שנלקח מגרמניה היה בעל היסטוריה של התיישבות ופיתוח גרמניים (מזרח פרוסיה, שלזיה תחתית, ברסלאו). אילו נמסרה בנסיבות ההן לגרמניה הריבוניות על קלינינגרד אובלסט (מזרח פרוסיה), היה זה צעד הגיוני בהרבה מאשר להעניק לסוריה ריבוניות על כפרים יהודיים בגולן.

ייעוץ דיפלומטי מיינמלי, לא כוּבַד אף אחד מן הביטויים הנעלים המעטרים את הסכם השלום. ניתן להדגים זאת בכמה מסעיפי נספח 3 לחוזה השלום, שעניינם יחסי כלכלה ותרבות.

סעיף 2 של נספח 3 אומר:

1. הצדדים מסכימים להסיר כל מחסומי הפליה ליחסי כלכלה נורמליים ולשים קץ לחרמות כלכליים של זה נגד זה עם השלמת נסיגת הביניים.
2. בכל ההקדם האפשרי... יפתחו הצדדים במשא ומתן במטרה לכוות הסכם בענייני מסחר כדי לקדם יחסי כלכלה מועילים.

סעיף 3 של אותו נספח אומר:

1. הצדדים מסכימים לכוון יחסי תרבות נורמליים עם השלמת נסיגת הביניים.
2. הם מסכימים שמן הרצוי לקיים חילופי תרבות בכל התחומים, ויפתחו, בכל ההקדם האפשרי, ולא יאוחר מאשר שישה חודשים לאחר השלמת נסיגת הביניים, במשא ומתן לשם כריתת הסכם תרבות לתכלית זו.

סעיף 5 של אותו נספח אומר:

1. הצדדים מכירים בעניין ההדדי שביחסי שכנות טובים ומסכימים לבחון אמצעים לקדם יחסים אלה.
2. הצדדים ישתפו פעולה בקידום השלום, היציבות והפיתוח באזור. כל אחד מהם מסכים לבחון הצעות שהצד האחר ירצה להעלותן לתכלית זו.
3. הצדדים יחתרו לטפח הבנה וסובלנות הדדית, ובהתאם לכך יימנעו מתעמולה עוינת זה נגד זה.

ההפרה הבוטה ביותר של ההסכם היא התעמולה האנטישמית המופצת דרך קבע ממצרים לעולם כולו וכוללת פרסומים אנטישמיים כמו הפרוטוקולים של זקני ציון ומיין קמפף של היטלר, לצד אינספור פרסומים ”מקוריים” של ”אינטלקטואלים” מצרים וערבים אחרים. התורמת העיקרית לחגיגה אנטישמית נוראה זו היא התקשורת הנשלטת ומונחית בידי המדינה. ישראל מוצגת כאויב אולטימטיבי שיש להשמידו, היהודים מתוארים כחלאת האנושות, וסופרים, אמנים, קריקטוריסטים ואינטלקטואלים מצרים בכלל, מתחרים בנייהם על יכולת ההמצאה בביזוי היהודים ובהכפשת ישראל. אם יש תיירות, היא חד-צדדית: ישראלים מעטים נוסעים למצרים אך אף מצרי אינו מגיע לישראל. יחסי הכלכלה בין שתי המדינות מורכבים כמעט אך ורק מרכישת נפט וגז מצריים על-ידי ישראל. על אף הסעיפים המפורשים בדבר כינון יחסי תרבות (ראו לעיל: נספח 3, סעיף 3), והמאמצים הרבים שמשקיעה בכך ישראל, אין בין המדינות יחסי תרבות של ממש. היוצא

חי אלה, אני אשגוע אותם. אני אהפוך את ההסכמים האלה לאסון בשבילם. לא בימי, אבל בימך עוד תראה את היהודים בורחים מפלשתין. רק תהיה סבלני.

להפחיד את האויב הרכרוכי הכופר

הערבים, בהנהגת הסעודים, הנפיקו כעת אולטימטום לישראל: או שישראל מקבלת את תוכנית ה"שלום" הערבית, המציבה אותה על מסלול ישיר למחיקתה בתוך שנים אחדות, או שהיא "תישא בתוצאות". ממשלת ישראל והאמריקנים נרגשים: הערבים "מדברים על שלום". במקום לדחות בגלוי את התרגיל הערבי החצוף והשקרי הזה, שכבר ניסו אותו פעמים אחדות בעבר, תגובתה הרשמית של ממשלת ישראל אמרה כי "זהו בסיס טוב למשא ומתן". הישראלים אינם מבינים עדיין שהשלום היחיד המקובל על הערבים הוא כזה שיבוא בעקבות ניצחון על האויב היהודי, עם השמדתו או שעבודו. תרגילי ה"שלום" הדיפלומטיים אינם אלא עוד דרך להגיע לאותה תוצאה. הנקודה המרכזית היא, שהאפשרות לקבל את ישראל כמדינה יהודית חופשית וחזקה איננה מונחת כלל על שולחנם של הערבים, ופירוש הדבר הוא פשוט, שאין כל סיכוי לשלום במובן הישראלי. החלק המפחיד במזימה הערבית הזאת הוא שנשיא

ארצות הברית כל כך התלהב מהתוכנית עד שהחליט לכנס "ועידת שלום" על מנת לקדם אותה. בוועידה זו, תתייצב ישראל, כפי שהתייצבה בוועידות דומות בעבר, אל מול סוללה של מבקשי רעתה: בחלקם זאבים חושפי ניבים, ובחלקם עטופים בעור של כבש, כנאשמת. יחידה היא תצטרך להתפתל ברשת שיטילו עליה הליגה הערבית, המצרים, הירדנים, האמריקנים (המושפעים לפחות במידה מסוימת מהשקפותיו הפרו-ערביות המסורתיות של הסטייט דפארטמנט), וגם נציגי האיחוד האירופי.

אז מה מבינים מן ההתפתחות הזאת המוסלמים, ובמיוחד מִבְּצֵעֵי הפיגועים באמריקה ובישראל מאז ראשית שנות התשעים? האין הם סבורים כי דרכם סלולה אל הניצחון, ולא רק על ישראל אלא גם על המערב בכלל? הסעודים, התומכים העיקריים בטרור המוסלמי העולמי, נהנים מחסינות בארצות הברית ויש להם השפעה ישירה על עיצוב מדיניות החוץ האמריקנית. וכי אין פירוש הדבר שהאמריקנים והישראלים בשלים לספוג עוד פיגוע?

ב-7 במרץ 2007, בהרצאה שנשא בסעודה השנתית של המכון האמריקני למחקר ולמדיניות ציבורית בווינגטון, ציין פרופסור ברנרד לואיס שהמוסלמים מאמינים כי הם גרמו לנפילת ברית המועצות, שנחשבה בעיניהם ליריבה קטלנית של ממש. כעת "הטיפול באמריקנים והמפונקים והרכרוכיים יהיה כבר עניין של מה בכך". (ניתן להוסיף כאן, שבעקבות מה שהערבים מחשיבים לתבוסת הצבא הישראלי בלבנון מידי חיזבאללה, ישראל נראית ודאי לא פחות רכרוכית מן האמריקנים.) אומר פרופסור לואיס:

בינתיים גם מצרים מתכוננת למלחמה. היא בנתה צבא בן מיליון חיילים; ומן הראוי לשאול, נגד מי? מיהם אויביה של מצרים המאלצים אותה להחזיק צבא גדול שכזה המסתייע במיטב הטנקים האמריקניים המיוצרים במצרים תחת היתר מארצות הברית, חיל אוויר עצום ומאגר ענק של טילים. מאחר שכל שכניה של מצרים הם אחיה הערבים, מיהו אם כן האויב, נגד מי מומרצים החיילים להילחם? את מי מלמדים אותם לשנוא? איזה צבא הם אמורים להביס? איזו מדינה הם אמורים לכבוש? היש בכלל ספק באשר לתשובה לשאלות רטוריות שכאלה? האין זה ברור שישראל, עמה, אדמתה וצבאה הם יעדי ההכנות היקרות, הנרחבות והאינטנסיביות של מצרים? האין משהו מוזר למדי, בלתי נאמן ואף בוגדני בעובדה שבניית העוצמה הצבאית המצרית הזו נגד ישראל, ציודה והתמיכה בה, נעשים בעזרת ידע, תמיכה מלאה ועידוד המגיעים מארצות הברית של אמריקה וממומנים בכספי משלם המסים האמריקני? יש בכך מן הבוגדנות משום שישראל היא בת בריתה הנאמנה ביותר בעולם של ארצות הברית, ולא ייתכן שהממשל האמריקני אינו מבין כי הצבא המצרי העצום הזה יכול בכל רגע לצאת נגד ישראל, עם או בלי עילה כלשהי.

**הישראלים אינם מבינים עדיין
שהשלום היחיד המקובל על הערבים
הוא כזה שיבוא בעקבות ניצחון על
האויב היהודי, עם השמדתו
או שעבודו**

התמונה דומה מאוד כשמדובר בחתימה פלשתינית על הסכמים עם ישראל. ב-10 במאי, 1994, רק ימים ספורים לאחר שחתם על הסכם אוסלו, הכריז ערפאת באוזני קהל מוסלמי מריע ביוהנסבורג: "אינני רואה בהסכם זה דבר מעבר להסכם שחתם מוחמד עם קורייש" (ראו: <http://www.iris.org.il/quotes/joburg.htm>).

לא היה שם ודאי מוסלמי שלא הבין את המסר הזה: בשנת 628, בחודיבייה שליד מִכָּה, הגיע הנביא מוחמד להסכם הפסקת אש לעשר שנים עם שבט קורייש. הוא הפר אותו באופן חד-צדדי ברגע שסיים לבנות צבא חזק. מוחמד עם זאת קיים את ההסכם כשנתיים; ואילו ערפאת שלח מטעני נפץ להתפוצץ באוטובוסים ובמסעדות בירושלים ובמקומות אחרים בישראל בתוך שבועות מאז חתם בחגיגות על המסמך שהכריז על פתיחת "עידן השלום". הוא לא התכוון כלל לקיים את ההסכם הזה. עבד אל-בארי עטוואן, העורך המפורסם של אל-קודס אל-ערבי, הרשה לעצמו לדווח בטלביזיה הלבנונית על ריאיון שערך עם ערפאת בתוניסיה ב-1994. ערפאת אמר שם:

יש רק פתרון צבאי לטרור

עובדה היא כי נדמה שגם הישראלים וגם האמריקנים נכנעו לרעיונות הכוזבים האלה. המחבלים המוסלמים זוכים אפילו לעידוד מפי "מומחים" ישראלים, שכמו תופים חוזרים ואומרים: "אין פתרון צבאי לטרור". הנסיגה הישראלית החפוזה מעזה, ללא סיבה וללא רווח כלשהו, הריסתם של עשרים יישובים יצרניים ומשגשים והפיכת עשרת אלפים יהודים לפליטים, כל אלה היו הוכחה ניצחת ליעילות הטרור. המילים הגבוהות ולהט ההבטחות של ממשלת ישראל כאילו "עכשיו", בעקבות הנסיגה החד-צדדית מעזה, ישראל תגיב במלוא העוצמה אף על כל ירי בודד, התגלו בתוך יום אחד כדברי שווא ריקים, כמו כל ההצהרות החלולות מסוג זה בעבר.

שלום הוא ברירה שאיננה קיימת
בחלק זה של העולם, ומשום שיש רק
פתרון אחד לטרור: פתרון צבאי.
עם טרוריסטים לא מדברים, נלחמים
בהם ומביסים אותם

עזה הפכה לחזית הטרור המוסלמי. ערים וכפרים בישראל מותקפים משם מדי יום, הגבול שלה עם מצרים פתוח כמעט לגמרי לזרימת קבועה של נשק, תחמושת, טילים וחומרי נפץ בכמויות עצומות ובאיכות גבוהה, אולם ישראל לא מפסיקה לדבר על כך שהרשות הפלשתינית צריכה "לעשות יותר" כדי להילחם בטרור.

למה שהרשות תילחם בטרור כשהיא עצמה גוף טרוריסטי, שמארגן טרור ותומך בארגוני טרור כמו התנזים, גדודי אל-אקצה ודומיהם, חלקם אף מוסוים ככוחות "אבו-מאזן" – הבדיחה המהלכת בתפקיד יושב ראש הרשות הפלשתינית, שלמעשה אינו אלא אחד מראשי הכנופיות הקטנים של הפלשתינים שנתמך בכסף אמריקני, ישראלי ואירופי.

לא ישראל ולא אמריקה זקוקות בשלב זה לעוד "ועידת שלום" כוזבת ומזיקה. קונדי וציפי עשויות אולי להתאכזב, אבל מה שישארל ואמריקה צריכות באמת, ובכל החזיתות, זה **ניצחון** חד וחלק. ניצחון הוא מילת המפתח, לא שלום, משום ששלום הוא ברירה שאיננה קיימת בחלק זה של העולם, ומשום שיש רק פתרון אחד לטרור: פתרון צבאי. עם טרוריסטים לא מדברים, נלחמים בהם ומביסים אותם.

הניצחון נחזק על מנת להוכיח למוסלמים בכלל ולערבים בפרט שמנגד לאתוס המוות שלהם ניצב אתוס החיים, מוגן בנשק הדמוקרטי והנחושות בדעתן להעניש אותם במקום הכואב ביותר. זוהי הדרך היחידה לעצור את הגנרלים של

אמונה זו כמו אושרה כאשר חזה העולם בהתקפות חוזרות ונשנות על בסיסים ומתקנים אמריקניים, כמעט ללא כל תגובה אפקטיבית – רק דברי כעס וטילים יקרים ששוגרו למקומות נידחים ושוממים מאדם. הלחקים מווייטנאם ומבירות (1983) אושרו במוגדישו (1993). הן בביירות והן במוגדישו התגובה לפיגוע רצחני נגד אמריקנים, שהיו שם כחלק מכוח בשליחות האו"ם, הייתה נסיגה מיידית ומלאה. המסר הובן והובהר. "תכה בהם, והם יברחו". זהו מהלך האירועים שהוביל ל-11 בספטמבר. הפיגוע הזה נועד בעליל להשלים את השלב הראשון ולהתחיל בשלב חדש, העברת המלחמה אל לב מחנה האויב.

וכי אין הדברים הללו נכונים גם ואפילו ביתר שאת לגבי ישראל? וכי המלחמה לא עברה אל לב המחנה הישראלי? מטענים התפוצצו בערי ישראל ובכפריה, טילים פוגעים שוב ושוב בדרום ישראל, חיילי ישראלי נחטף משטח ישראלי שבתוך "גבולות 1967", אינספור פעולות טרור בוצעו בידי מחבלים המשתייכים למיליציות של הרשות הפלשתינית; וזוהי רק רשימה חלקית. והתגובה הישראלית היא כמעט בלתי קיימת – רק דיבורים, ואפילו לא כעושים; אינספור הכרזות של הממשלה שהיו כבר לזרא: "הרשות הפלשתינית איננה עושה די על מנת למנוע טרור". אם כן, ממשלת ישראל מה את עושה? הנה התשובה: צה"ל מקבל הוראה להפגז שטחים שוממים, שבמבסת המילים הישראלית מכונים "שטחים ששימשו לשיגור טילים". שלושה חיילים ישראליים נמצאים בשבי כבר למעלה משנה, שניים בלבנון ואחד בעזה, והתגובה היחידה של ישראל היא הצעה לשחרר אלפי מחבלים הכלואים בישראל כדי לקבל תמורתם בחזרה לפחות את אחד החיילים. מה שהערבים לומדים מהתנהגות כזאת הוא, שהישראלים איבדו את יכולתם לא רק להשיב מלחמה שערה, אלא אף להגן על עצמם. וכשהם משיבים מלחמה, כפי שעשו בלבנון, זו מתנהלת תחת מגבלות כה רבות שבסיומה הצד האסלאמי חזק יותר, נועז ומעז יותר ומוכן לעימות הבא, ואילו הצד הישראלי מפולג, מבוהל ומהוסס.

קעת המוסלמים משוכנעים שטרור הוא הנשק היעיל ביותר העומד לרשותם. התברר להם שהם יכולים להרוג אזרחים בלי לשאת בעונש ואפילו לא בגינוי. הם גילו שלא משנה מה יעשו, מקהלת התקשורת המערבית תגנה את הישראלים ואת האמריקנים. והם גם שומעים את הקולות האומרים שהטרור הפך לתופעה קבילה. כמה כותבים במערב אפילו הגדירו את הטרור כ"נשקם של החלשים", הגדרה שמגלה הבנה רבה ואף תמיכה: מאחר שהחלשים הם המקופחים, הרי שמן המושגים הכוזבים של השמאל בעולם המערבי נובע שנשק הטרור שלהם ראוי לאהדתנו. את החלשים לא ניתן להביס מאחר שאין להם מה להפסיד וכי וכי.

סוריה שקיבלו עידוד מביצועי החיזבאללה בעימות האחרון עם ישראל. זוהי הדרך היחידה לעצור באיבו את להט החרב המשיחי של אחמדניג'אד בטהרן החותר להשתמש בפצצת האטום ברגע שיוכל לייצר אותה, גם אם התוצאות יהיו הרסניות עבורו. זוהי הדרך היחידה למנוע מלבנון להפוך למדינה שיעית, מוצב קדמי של איראן, לפני שיהיה מאוחר מדי.

האסלאם ניזון מאתוס הגייהאד ואינו מכיר לפיכך כל מושג אחר מלבד "ניצחון". למן ראשיתו הונחה האסלאם על-ידי עקרונות של מלחמה נגד לא-מוסלמים: ניצחון וכיבוש

במזרח התיכון משא ומתן הוא שיטה להרוויח זמן. לזמן הזה זקוקים החמא"ס וכתריסר ארגוני טרור פלשתיניים: זמן כדי להתחמש בעוד טילים קטלניים להתקפה יעילה יותר על אזרחי ישראל. הסורים זקוקים לזמן כדי לקלוט את הכמויות העצומות של הנשק המודרני שסיפקו הרוסים ומימנו האיראנים. החיזבאללה זקוק לזמן כדי לשדרג את מאגר הנשק שלו ולהתבצר עמוק יותר בדרום לבנון. אחמדניג'אד באיראן זקוק לזמן כדי להשלים העשרת די חומר גרעיני להפקת פצצות האטום הראשונות שלו. איראן מהווה סכנה חמורה לישראל, אולם אם ישראל חזקה ומוכיחה את חוזקה, שום זמן שבעולם לא יאפשר לסוריה, חמא"ס וחיזבאללה להוות איום קיומי של ממש על ישראל. הם יכולים, עם זאת, לגרום לאבדות בנפש, ומה שחשוב יותר – להבהיר כי ישראל איננה ככל האומות, אף שישראלים מבקשים להשלות עצמם במחשבה המתעתעת הזאת.

לא לשאת ולתת – להילחם

ערב הסעודית מסיטה את תשומת הלב מכל אותם שכנים עוינים באמצעות הגשת "יוזמת שלום" ישנה-מחודשת וחסרת ערך, ומספקת להם בכך את הזמן שכה נחוץ להם, אף שאיראן מגורענת אמורה להדאיג קודם כול דווקא אותה.

האמריקנים והישראלים איבדו כנראה כל רצון להילחם – רק כך ניתן להבין מדוע הם מתייחסים ברצינות למהלך ערבי שמעניק את כל היתרונות ליריביהם. משא ומתן צריך לנהל אחרי ניצחון, לא לפני ניצחון ולא במקום ניצחון. משא ומתן לפני ניצחון הוא אות

אולטימטיבי לחולשה וסימן ברור לפחד ולתבוסתנות; מרשם בטוח למלחמה הרסנית. במשא ומתן כזה שואף האויב לשפר את עמדותיו במלחמה הבאה, זו שהוא החל לתכנן לפני הדיונים וממשיך לתכנן גם במהלכם. כך מבקשת סוריה לשפר באמצעות משא ומתן את עמדתה האסטרטגית – לשדל את ישראל לוותר על רמת הגולן, ולחשוף בכך את כל צפון ישראל למתקפת פתע סורית שעלולה להסתיים באסון. אותו דבר נכון גם לגבי הפלשתינים ואחיהם הערבים המבקשים להפוך את ישראל לרצועת חוף בלתי ניתנת להגנה. הערבים למדו מן ההיסטוריה המודרנית שניתן להביא דמוקרטיה לידי הסכמה עם תנאים המסכנים את עצם קיומן, ובלבד שהתנאים הללו כתובים על גבי נייר ומלווים בחתימה.

אי-אפשר הלא לשכוח את נוויל צ'מברליין החוזר ממינכן לאחר שנכנע לתביעותיו של היטלר, מנופף בפיסת נייר ומכריז: "שלום בזמננו". כזה היה הפתיח למלחמה הנוראה ביותר בתולדות האנושות. בדומה לכך קשה גם לשכוח את תמונותיהם של רבין, פרס וערפאת בטקס פרס נובל ב-1994, ואחר בחזית הבית הלבן ב-1995 ("אוסלו 2") – כולם מחייכים ולוחצים ידיים ומכריזים על קץ הסכסוך. ההבטחות ו"פרסי השלום" הללו הוליכו היישר אל מלחמת הטרור הנוראה ביותר שידעה ישראל, אל למעלה מ-1,500, הרוגים, גברים נשים וילדים, למעלה מ-5,000 פצועים, ויצירתה של ישות טרוריסטית בתוככי ישראל.

למרבה הצער לא הכול מוכנים ללמוד את לקחי העבר. פרס ושאר האחראים למפלת אוסלו כינו במצח נחושה את קורבנות הטרור של ערפאת באוקסימורון שערורייתי במיוחד: "קורבנות השלום". מרבית שוטי אוסלו מוכנים ללכת שוב באותה דרך. אחרי הכול, פרס הוא שאמר, ויותר מפעם אחת, ש"אין מה ללמוד מן ההיסטוריה".

המילים הקטלניות "שלום" ו"משא ומתן" היו צריכות מזמן להימחק מן הלכסיקונים של ישראל ושל המערב. אלה מילים פתייניות שמערפלות את המוח ומביאות את האדם לידי מעשים מטופשים, וכל עוד לא יוחלפו במילה הנפלאה: "ניצחון", ישראל והציוויליזציה המערבית נתונות בסכנה קיומית. זאת משום שהאויב האסלאמי הוא שואף ניצחון ושוחר מלחמה מטבעו. האסלאם ניזון מאתוס הגייהאד ואינו מכיר לפיכך כל מושג אחר מלבד "ניצחון". למן ראשיתו הונחה האסלאם על-ידי עקרונות של מלחמה נגד לא-מוסלמים: ניצחון וכיבוש. ניצחון וכיבוש נחשבו תמיד אותות ברורים לתמיכת ואישור האל. אם ישראל והמערב חפצי חיים, מוטל עליהם להתייצב בשדה הקרב מול דחף הניצחון האסלאמי, כשהם מצוידים באותו נשק של ניצחון ומגובים בעליונות מוסרית של ציוויליזציות שוחרות חיים ובעליונות מדעית של אמצעי לחימה מודרניים. ■